

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 marca 1963 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1, art. 5 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 27 ust. 2, art. 55 ust. 2, art. 65 ust. 2, art. 70 ust. 2-i 3, art. 75, art. 76 ust. 3, art. 92, art. 123, art. 127, art. 128 ust. 4, art. 169 ust. 1 i art. 185 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu:

- 1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 5 ust. 1.

§ 2. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od odpłatnego nabycia praw majątkowych, wynikającego z najmu lokali i stwierdzonego kwitem czynszowym przez osoby (płatników) będące właścicielami (współwłaścicielami), posiadaczami lub użytkownikami nieruchomości.

Do art. 5 ust. 2.

§ 3. 1. Zleca się pobór w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach, położonych na terenie miast i osiedli osobom, które są właścicielami (współwłaścicielami), posiadaczami lub użytkownikami nieruchomości; osoby te w dalszym ciągu nazywane będą inkasentami podatku od lokali.

2. Jeżeli osoby wymienione w ust. 1 nie sprawują zarządu nieruchomości osobiście bądź przez wyznaczonego przez siebie pełnomocnika (administratora) albo zachodzą inne uzasadnione przyczyny, organ finansowy prezydium właściwej miejskiej rady narodowej (dzielnicowej rady narodowej, rady narodowej osiedla) wyznacza osobę, która będzie spełniać obowiązki inkasenta podatku od lokali.

3. Pobór w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach i lokalach, pozostających pod zarządem jednostek i przedsiębiorstw:

- 1) wojskowych,
- 2) podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych

określi Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej w zakresie wymienionym w pkt 1, z Ministrem Spraw Wewnętrznych zaś — w zakresie wymienionym w pkt 2.

§ 4. Podatek od lokali pobiera się na terenie miast i osiedli wyłącznie w drodze inkasa przez inkasentów tego podatku, chyba że chodzi o pobór zaległości w drodze egzekucji administracyjnej (§ 41 ust. 2).

§ 5. 1. Inkasentom podatku od lokali przyznaje się za pobór w drodze inkasa podatku od lokali wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych kwot podatku, lecz nie więcej niż 200 zł miesięcznie od nieruchomości, a przy większej ilości nieruchomości — nie więcej niż 500 zł miesięcznie łącznie od wszystkich nieruchomości.

2. Wynagrodzenie określone w ust. 1 nie przysługuje w przypadku, gdy inkasentem podatku od lokali jest wła-

ściciel nieruchomości, zajmujący wszystkie lokale we własnym budynku.

Do art. 6 ust. 1.

§ 6. 1. Organy finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach:

- 1) podatków obrotowego i dochodowego, pobieranych na zasadach obowiązujących gospodarkę nie uspołecznioną oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe,
- 2) podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej,
- 3) podatku od wynagrodzeń,
- 4) podatku wyrównawczego,
- 5) podatku gruntowego i opłaty leśnej,
- 6) opłaty administracyjnej za czynności nie objęte opłatą skarbową
- 7) opłaty uzdrowiskowej od osób wykonujących świadczenia rzeczy lub usług w uzdrowiskach, obowiązanych do opłacania podatku obrotowego na zasadach obowiązujących gospodarkę nie uspołecznioną,
- 8) opłaty od środków transportowych z terenu gromad,
- 9) podatku od nieruchomości z terenu gromad,
- 10) opłaty elektryfikacyjnej.

2. Organy finansowe prezydiów rad narodowych miast stanowiących powiaty, a nie podzielonych na dzielnice, oraz prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach:

- 1) wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 3—6,
- 2) podatków od nieruchomości i od lokali,
- 3) podatku od spożycia w nocnych lokalach rozrywkowych,
- 4) podatku od posiadania psów,
- 5) opłaty od środków transportowych,
- 6) opłaty targowej,
- 7) opłaty uzdrowiskowej.

3. Organy finansowe prezydiów rad narodowych miast stanowiących powiaty, a podzielonych na dzielnice, są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 6 oraz w ust. 2 pkt 7.

4. Organy finansowe prezydiów rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz wyznaczone przez prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw organy finansowe prezydiów dzielnicowych rad narodowych są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej. W m. st. Warszawie w sprawach tych właściwy jest jako organ pierwszej instancji Wydział Finansowy do Spraw Podatków Majątkowych i Opłaty Skarbowej.

5. Organy finansowe prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach stanowiących powiaty, prezydiów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów oraz prezydiów rad narodowych osiedli są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach:

- 1) wymienionych w ust. 1 pkt 5 i 6 oraz w ust. 2 pkt 2—6,
- 2) opłaty uzdrowiskowej od osób przebywających w uzdrowiskach dla celów wypoczynkowo-kuracyjnych,

3) podatku obrotowego od imprez widowiskowo-rozrywkowych.

6. Biura gromadzkich rad narodowych są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 6, w ust. 2 pkt 4 i 6, w ust. 5 pkt 2 i 3 oraz w sprawach podatku gruntowego i opłaty elektryfikacyjnej w zakresie ustalonym szczególnymi przepisami.

7. Organy wymienione w ust. 1—6 właściwe są rzeczowo również w postępowaniu odwoławczym w zakresie i w granicach określonych w § 47.

8. W postępowaniu odwoławczym dla załatwiania odwołań wnoszonych przez osoby fizyczne w sprawach podatków obrotowego i dochodowego, gdy przynajmniej jedno ze źródeł przychodu podatnika podlega opodatkowaniu podatkiem obrotowym lub gdy dochód został ustalony na podstawie art. 131, rzeczowo właściwe są komisje odwoławcze przy organach finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw). W postępowaniu odwoławczym we wszystkich innych przypadkach rzeczowo właściwe są organy finansowe prezydiów rad narodowych wyższego stopnia.

Do art. 18 ust. 1.

§ 7. Organ finansowy Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Sródmieście jest właściwy miejscowo w sprawach podatków obrotowego i dochodowego lub tylko podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w podatku dochodowym, nie mających na obszarze Państwa Polskiego miejsca zamieszkania lub pobytu ani siedziby lub zarządu i wykonujących świadczenia lub osiągających przychody bez utrzymywania na obszarze Państwa Polskiego stałego zorganizowanego zakładu.

§ 8. Jeżeli w sprawach podatków obrotowego i dochodowego jednego podatnika właściwe są różne organy finansowe prezydiów rad narodowych tego samego stopnia, mające siedzibę w tej samej miejscowości, właściwość miejscową w sprawach obu tych podatków określa się według właściwości w sprawach podatku obrotowego. Przepis ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy w sprawach podatku obrotowego właściwy jest tylko jeden organ finansowy.

§ 9. Właściwość miejscową organów finansowych w sprawach podatku obrotowego od osób fizycznych trudniących się przewozem osób lub towarów, wykonujących rzemiosło lub inne zatrudnienia w celach zarobkowych, jeżeli świadczenia te wykonywane są bez utrzymywania poza miejscem zamieszkania stałego zorganizowanego zakładu, ustala się według miejsca zamieszkania tych osób.

§ 10. 1. Jeżeli podatnik prowadzi księgi handlowe, obejmujące działalność dwóch lub więcej przedsiębiorstw (zakładów), położonych na terenach działalności różnych organów finansowych, właściwym miejscowo w sprawach podatku obrotowego dla wszystkich tych przedsiębiorstw (zakładów) jest ten organ finansowy, na którego terenie działalności prowadzone są księgi.

2. Podatnik, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest równocześnie ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego, zawiadomić organy finansowe, na których terenie działalności posiada przedsiębiorstwa (zakłady), o prowadzeniu księgowości obejmującej działalność kilku przedsiębiorstw (zakładów).

§ 11. Jeżeli płatnik podatku od wynagrodzeń (pracodawca) zatrudnia pracowników w dwóch lub więcej miejscach, uzasadniających w myśl art. 9 właściwość różnych organów finansowych na terenie jednego województwa, organ finansowy prezydium wojewódzkiej rady narodowej

(rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może na wniosek płatnika ustalić właściwość miejscową w sprawie podatku od wynagrodzeń według jednego z tych miejsc zatrudnienia.

§ 12. 1. Jeżeli podatnik posiada gospodarstwa rolne położone na terenach działalności różnych organów finansowych właściwych do wymiaru podatku gruntowego i zamieszkuje na terenie działalności jednego z tych organów, organem finansowym właściwym dla wymiaru podatku gruntowego od wszystkich posiadanych gospodarstw jest organ właściwy dla terenu, na którym podatnik zamieszkuje.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy podatników, którzy oprócz gospodarstw rolnych, położonych na ziemiach dawnych, posiadają ponadto gospodarstwa rolne, położone na obszarze województw: koszalińskiego, olsztyńskiego (z wyjątkiem powiatów działowskiego i nowomiejskiego), opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego, zielonogórskiego i m. Wrocławia oraz powiatów: elckiego, gołdapskiego i oleckiego województwa białostockiego, powiatów: elbląskiego, gdańskiego, kwidzyńskiego, łęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego oraz miast Gdańska, Sopotu i Elbląga województwa gdańskiego oraz powiatu trzcianieckiego i miasta Piły województwa poznańskiego.

Do art. 27 ust. 2.

§ 13. Organizacje i związki wyznaniowe oraz ich instytucje obowiązane są ustanowić osoby, działające w ich imieniu w sprawach inkasa podatku od lokali, odpowiedzialne za prawidłowy pobór w drodze inkasa tego podatku, jak również za terminowe wpłacanie (przelew) pobranego podatku na rachunek właściwego organu finansowego pierwszej instancji, i zgłosić temu organowi imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonywać w terminie właściwym dla dokonania pierwszej wpłaty (przelewu) podatku na rachunek organu finansowego, a następnie — w terminie dwutygodniowym od daty każdej zmiany osoby odpowiedzialnej.

Do art. 55 ust. 2.

§ 14. 1. W sprawach podatku od lokali pobieranego w drodze inkasa organ finansowy nie doręcza decyzji, ustalających zobowiązania podatkowe z tytułu podatku od lokali bezpośrednio podatnikom tego podatku. Doręczenie przez organ finansowy inkasentowi wymienionemu w § 3 wykazów zawierających ustalone dla poszczególnych podatników kwoty podatku od lokali zastępuje bezpośrednio doręczenie tych decyzji podatnikom.

2. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest w terminie najpóźniej trzydniowym po otrzymaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, zawiadomić zainteresowanych podatników podatku od lokali o dokonanym wymiarze podatku. Zawiadomienie to może być dokonane przez umieszczenie na tablicy ogłoszeń wykazu nieruchomości lub ogłoszenia według przepisanej wzoru albo też w inny odpowiedni sposób zapewniający dojdzie do wiadomości ogółu zainteresowanych podatników ustalonych dla nich kwot podatku.

3. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest w terminie tygodniowym zawiadomić pismem według przepisanej wzoru właściwy organ finansowy o dniu dokonania czynności przewidzianych w ust. 2.

4. Za dzień doręczenia poszczególnym podatnikom decyzji o wymiarze podatku od lokali uważa się dzień dokonania zawiadomienia w sposób określony w ust. 2.

§ 15. Przepisy § 14 stosuje się odpowiednio w razie zmiany osoby podatnika lub zmiany okoliczności, które mają wpływ na wysokość ustalonego podatku.

Do art. 65 ust. 2.

§ 16. 1. Obowiązek podatkowy w zakresie podatku dochodowego co do wszystkich posiadanych źródeł przychodu obowiązane są zgłaszać corocznie właściwemu organowi finansowemu pierwszej instancji:

- 1) osoby osiągające przychody z wszelkiego rodzaju dzierżawy,
- 2) osoby uczestniczące w przedsiębiorstwie w charakterze cichych wspólników,
- 3) osoby zajmujące się działalnością z zakresu grafiki i plastyki, a więc: malarze, rytownicy, litografowie, rzeźbiarze, grawerzy, twórcy dzieł sztuki zdobniczej, stosowanej dla rzemiosł i przemysłu oraz fotograficy, jeżeli przychody osiągane z tej działalności nie podlegają przepisom o podatku od wynagrodzeń,
- 4) osoby trudniące się zawodowo udzielaniem lekcji w szczególności języków obcych i muzyki — z wyjątkiem uczniów i studentów wszelkich szkół — jeżeli osiągane z tego tytułu przychody nie podlegają przepisom podatku od wynagrodzeń,
- 5) duchowni, jeżeli ich przychody z tytułu sprawowanych czynności nie podlegają przepisom o podatku od wynagrodzeń,
- 6) organiści lub inne osoby spełniające tego rodzaju funkcje, jeżeli ich przychody z tytułu sprawowanych czynności nie podlegają przepisom o podatku od wynagrodzeń.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, istnieje tylko wówczas, gdy łączny dochód ze wszystkich źródeł przychodu podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym przekracza kwotę wolną od opodatkowania podatkiem dochodowym.

§ 17. Przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w zakresie określonym w § 16 opłaty roczne, związane ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego, wynoszą 30 zł.

§ 18. Przepisy art. 66 ust. 1—3, 67, 69, 72 i 74 mają odpowiednie zastosowanie przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego przez podatników wymienionych w § 16.

Do art. 70 ust. 2 i 3.

§ 19. 1. Za oddzielny zakład handlowy lub usługowy uważa się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, albo dwa lub więcej bezpośrednio ze sobą połączonych lub znajdujących się w obrębie jednego obejścia pomieszczeń, w których dokonuje się czynności handlowych lub usługowych.

2. Wykonywanie zajęć zawodowych na wspólny rachunek w tym samym lokalu przez dwóch lub więcej lekarzy, inżynierów itp. uważa się za zakład usługowy. W tym przypadku na prowadzony na wspólny rachunek i w tym samym lokalu gabinet lekarski, biuro techniczne itp. należy zgłosić obowiązek podatkowy i uiścić jedną związaną z tym zgłoszeniem opłatę.

3. Przepis ust. 2 stosuje się również do zespołu adwokackiego bez względu na to, czy wykonywanie zajęć zawodowych odbywa się we wspólnym lokalu, czy też oddzielnie.

§ 20. 1. Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia lub też dwa albo więcej pomieszczeń, znajdujących się w obrębie jednego obejścia lub stanowiących jednolity zespół gospodarczy, jeżeli służą one:

- 1) do jednego rodzaju produkcji lub
- 2) do kilku rodzajów produkcji, które stanowią kolejne stopnie obróbki lub przerobu tych samych materiałów

i wytworów albo przostają w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się także w przypadkach, gdy pomieszczenia są położone w różnych miejscowościach.

§ 21. Za obejście uważa się wszelkiego rodzaju budynki i budowle wraz z podwórzami, placami składowymi, przejazdami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i budowli, o ile nie są przedzielone ulicą, placem publicznym lub obcą nieruchomością.

§ 22. Dla zakładu, w którym wykonywane są różnorodne świadczenia (handel, wytwórczość, usługi), należy zgłosić obowiązek podatkowy odrębnie dla poszczególnych rodzajów świadczeń. Nie uważa się za różnorodne świadczenia w tych przypadkach, gdy są one wykonywane w zakresie określonym rodzajem działalności przedsiębiorstwa lub zakładu i dotyczą towarów objętych tą działalnością, pod warunkiem, że wszystkie rodzaje wykonywanych świadczeń zostaną wymienione w pokwitowaniu uiszczenia opłaty związanej ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego.

§ 23. 1. Do przypadków określonych w § 22, w których nie wymaga się odrębnego zgłoszenia obowiązku podatkowego, zalicza się w szczególności:

- 1) prowadzenie zakładu rzemieślniczego, w którym wykonywane są świadczenia usług polegających na wytwarzaniu, przerobie lub naprawie rzeczy oraz świadczenia sprzedaży wyrobów wytworzonych na rachunek własny lub na zamówienie kontrahenta,
- 2) prowadzenie zakładu gastronomicznego, w którym wykonywane są świadczenia usług przy konsumpcji na miejscu oraz świadczenia rzeczy dla konsumpcji poza zakładem bądź także sprzedaż wytworów gastronomicznych innym zakładom.

2. Przepis § 22 zdanie drugie nie ma jednak zastosowania w razie wykonywania nawet w jednym obejściu świadczeń rzeczy oraz świadczeń usług komisju lub pośrednictwa, także jeżeli świadczenia usług dotyczą tego samego rodzaju towarów (np. zakład sprzedaży towaru oraz pośrednictwo przy sprzedaży tego towaru).

§ 24. 1. Nie ma obowiązku odrębnego zgłoszenia obowiązku podatkowego:

- 1) dla zakładu handlowego prowadzonego przez przedsiębiorstwo przemysłowe celem sprzedaży wytworów własnej produkcji, jeżeli zakład handlowy prowadzony jest w obrębie obejścia zakładu przemysłowego,
- 2) na sprzedaż w obrębie zakładu rzemieślniczego wytworów produkcji obcej związanych z wykonywanym rzemiosłem, jeżeli obroty osiągane z tej sprzedaży nie przekraczają 10% całkowitego obrotu zakładu,
- 3) na sprzedaż przez zakład rzemieślniczy wytworów własnej produkcji poza obrębem zakładu, jeżeli sprzedaż ta jest dokonywana na placach targowych w dni targowe i jarmarczne, osobiście lub najwyżej przy udziale jednego członka rodziny stale zamieszkałego we wspólnym gospodarstwie domowym rzemieślnika,
- 4) na sprzedaż towarów ze straganów, budek, samochodów, wozów, wózków itp. urządzeń, jeżeli sprzedaż odbywa się w różnych dniach i w różnych miejscowościach, nie więcej jednak niż trzech, a podatnik zgłosił obowiązek podatkowy na tę sprzedaż według miejsca zamieszkania (art. 10), pod warunkiem, że w deklaracji dotyczącej zgłoszenia obowiązku podatkowego wymienił on dokładnie miejscowości sprzedaży,
- 5) na położone poza obrębem zakładu biura przedsiębiorstw, w których nie są dokonywane czynności (transakcje) handlowe lub usługowe i które służą wyłącznie do prowadzenia księgowości przedsiębiorstwa,

6) przez poszczególne osoby wykonujące wspólnie zajęcia zawodowe (lekarze, inżynierowie, adwokaci itp.), jeżeli wykonywanie tych zajęć odbywa się przez te osoby wyłącznie w sposób przewidziany w § 19 ust. 2 i 3.

2. Za członka rodziny, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka oraz małoletnie dzieci własne, przysposobione, pasierbów i dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.

§ 25. Jeżeli w jednym pomieszczeniu wykonuje świadczenia dwu lub więcej przedsiębiorców oddzielnie, każdy z nich obowiązany jest do zgłoszenia obowiązku podatkowego.

§ 26. Za przedsiębiorstwo handlu obnośnego uważa się sprzedaż towarów ze skrzyni, walizy, kosza lub w inny sposób przenoszonych z miejsca na miejsce przez sprzedawcę.

§ 27. Za przedsiębiorstwo handlu rozwoźnego uważa się sprzedaż towarów z wozu, łodzi i innych urządzeń poruszanych siłą ludzką, mechaniczną lub zwierzęcą.

§ 28. 1. Za przedsiębiorstwo handlu jarmarcznego uważa się sprzedaż towarów na jarmarkach i targach, trwających ponad 3 dni, przez osoby, które nie posiadają stałego zakładu.

2. Nie uważa się za oddzielny zakład stoiska lub inne pomieszczenia na targach, jarmarkach i wystawach gospodarczych, należące do przedsiębiorstwa, które posiada stały zakład.

§ 29. Za oddzielny skład uważa się zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia lub dwa albo więcej bezpośrednio połączonych ze sobą pomieszczeń poza obrębem zakładu, służących wyłącznie do przechowywania, suszenia, czyszczenia, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, przeznaczonych do sprzedaży, jak również do przechowywania maszyn, narzędzi, surowców i materiałów niezbędnych do produkcji oraz zapasów żywności, odzieży itp. artykułów służących do zaopatrywania pracowników danego zakładu pracy. Skład znajdujący się w pomieszczeniu położonym w obrębie tego samego obejścia, w którym znajduje się zakład handlowy lub przemysłowy, nie jest oddzielnym składem.

Do art. 75.

§ 30. 1. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętych w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) obowiązane są następujące grupy podatników:

- 1) osoby fizyczne (także spadki nie objęte), które w ubiegłym roku podatkowym miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych lub ksiąg podatkowych,
- 2) osoby fizyczne (także spadki nie objęte), nie wymienione w pkt 1, jeżeli w ubiegłym roku podatkowym osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania,
- 3) osoby prawne, nie wyłączając osób prawnych wymienionych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223),
- 4) stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej.

2. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego.

3. Obowiązek składania zeznań podatkowych o obrocie i dochodzie nie ciąży na podatnikach, którzy posiadają źródła przychodów opodatkowane tymi podatkami wyłącznie w formie ryczałtu bądź karty podatkowej.

4. Wymienione w ust. 1 i 2 grupy podatników mają obowiązek składania zeznań podatkowych o osiągniętych

w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwemu miejscowo organowi finansowemu pierwszej instancji w roku bezpośrednio następującym po roku podatkowym w terminie:

- 1) organizacje polityczne, społeczne i zawodowe — do dnia 30 kwietnia,
- 2) osoby prawne oraz stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej, nie wymienione w pkt 1 — do końca lutego,
- 3) osoby fizyczne (także spadki nie objęte), prowadzące księgi handlowe — do końca lutego,
- 4) pozostali podatnicy — do dnia 15 stycznia.

§ 31. 1. Do składania zeznań podatkowych o otrzymanym wynagrodzeniu obowiązane są osoby, które mają miejsce zamieszkania lub pobytu na obszarze Państwa Polskiego, a którym wypłacono w ubiegłym miesiącu podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń wynagrodzenie na obszarze nie podlegającym jurysdykcji Państwa Polskiego.

2. Wymienieni w ust. 1 podatnicy mają obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanym w ubiegłym miesiącu wynagrodzeniu właściwemu miejscowo organowi finansowemu pierwszej instancji w terminie tygodniowym po upływie miesiąca, w którym wypłacono wynagrodzenie.

§ 32. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze spadku, zapisu, dalszego zapisu lub polecenia testamentowego albo umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść osoby trzeciej — obowiązani są wszyscy podatnicy podatku od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych.

2. Jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwóm lub więcej podatnikom, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających. Jeżeli jednak miejsce zamieszkania lub pobytu niektórych spośród osób obowiązanych do złożenia zeznania jest nieznanne albo jeżeli niektóre z tych osób posiadają miejsce zamieszkania lub pobytu poza granicami Państwa Polskiego — złożone łączne zeznanie może nie zawierać podpisu tych osób.

3. Zeznania podatkowe, o których mowa w ust. 1 i 2, należy składać właściwemu miejscowo organowi finansowemu (art. 12) w terminie 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego.

4. Jeżeli osoba, która złożyła zeznanie, dowiedziała się następnie, że do majątku podlegającego podatkowi należą przedmioty nie objęte zeznaniem lub wyszły na jaw okoliczności uzasadniające ustalenie zobowiązania podatkowego w kwocie wyższej, jest ona obowiązana złożyć uzupełniające zeznanie podatkowe temu organowi finansowemu, któremu złożono pierwotnie zeznanie, w terminie tygodniowym, licząc od dnia, w którym dowiedziała się o okolicznościach powodujących obowiązek złożenia uzupełniającego zeznania podatkowego.

§ 33. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze darowizny obowiązani są wszyscy podatnicy podatku od nabycia praw majątkowych z wyjątkiem podatników, którzy nabyl majątek w drodze umowy darowizny, zawartej na obszarze Państwa Polskiego w formie aktu notarialnego.

2. Jeżeli akt darowizny udzielano za granicą lub w formie prywatnej (nie sporządzono ani nie uwierzytelniono notarialnie), zeznanie podatkowe o nabyciu majątku w drodze darowizny należy złożyć właściwemu miejscowo organowi finansowemu (art. 12) w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym sporządzono umowę o darowiznę, albo od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa lub otrzymano w kraju darowiznę.

Do art. 76 ust. 3.

§ 34. 1. Zamiast wykazów potrąceń dla celów podatku od wynagrodzeń płatnicy mogą składać organom finansowym odpisy list płacy.

2. Zwalnia się od obowiązku składania dla celów podatku od wynagrodzeń wykazów potrąceń lub odpisów list płacy jednostki budżetowe, przedsiębiorstwa, instytucje i zakłady państwowe, jak również przedsiębiorstwa zorganizowane w formie spółek prawa handlowego, w których Skarb Państwa lub przedsiębiorstwa państwowe posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

3. Organy finansowe prezydentów powiatowych rad narodowych, rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydentów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw mogą zwalniać płatników podatku od wynagrodzeń na ich wniosek od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpisów list płacy w przypadku, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe. Decyzje zwalniające mogą być przez te organy odwoływane w każdym czasie.

4. Płatnicy zwolnieni od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpisów list płacy na podstawie ust. 2 lub ust. 3 obowiązani są składać deklaracje według przepisanej wzoru oraz zbiorcze listy płacy.

Do art. 92.

§ 35. 1. Inkasent podatku od lokali (§ 3) obowiązany jest prowadzić dla każdej nieruchomości według przepisanej wzoru: kwitariusz, karty kontowe dla poszczególnych podatników oraz księgę przychodu—rozchodu.

2. Obowiązek prowadzenia kwitariusza, kart kontowych oraz księgi przychodu—rozchodu istnieje niezależnie od tego, czy inkasent prowadzi księgi innego typu:

3. Jeżeli liczba podatników podatku od lokali w nieruchomości, obejmującej lokale bądź tylko mieszkalne, bądź mieszkalne i użytkowe, nie przekracza 10, a w nieruchomości, obejmującej wyłącznie lokale użytkowe, nie przekracza 5 — inkasent obowiązany jest prowadzić tylko kwitariusz i karty kontowe poszczególnych podatników.

4. Jeżeli inkasent podatku od lokali jest jedynym podatnikiem tego podatku w nieruchomości, nie ma on obowiązku prowadzenia kwitariusza, księgi przychodu—rozchodu i kart kontowych, o których mowa w ust. 1.

5. Zwalnia się inkasentów będących jednostkami gospodarki uspołecznionej od obowiązku prowadzenia kwitariusza, kart kontowych oraz księgi przychodu—rozchodu pod warunkiem, że jednostki te obejmą swymi urządzeniami księgowymi należności z tytułu podatku od lokali w sposób, który umożliwi organom finansowym przeprowadzanie należytej kontroli poboru tego podatku oraz dokonywanie rozrachunków tak z poszczególnymi podatnikami, jak i z organem finansowym.

§ 36. 1. Kwitariusz powinien obejmować wszelkiego rodzaju wpłaty dokonane przez osoby zajmujące lokale (najemców, użytkowników) w nieruchomości, a w szczególności z tytułu czynszu, świadczeń oraz podatku od lokali, niezależnie od tego, czy wpłaty zostały dokonane bezpośrednio do rąk inkasenta, czy też na jego rachunek za pośrednictwem banku, poczty lub tp. Wpłaty dokonanych do depozytu sądowego na rzecz wynajmującego nie uważa się za wpłaty na rachunek inkasenta.

2. W kwitariuszu należy umieszczać również należności z tytułu czynszu lub świadczeń regulowanych w inny sposób niż przez wpłaty do rąk inkasenta. Wpłaty w naturze powinny być ujęte w kwitariuszu po przeliczeniu według cen rynkowych.

3. Wpłaty podatku od lokali należy dokonywać do rąk lub na rachunek inkasenta.

§ 37. 1. Należny podatek od lokali inkasent pobiera równocześnie z czynszem.

2. W razie częściowej wpłaty czynszu inkasent pobiera na poczet podatku od lokali taką część podatku, jaka odpowiada stosunkowi wpłaconej kwoty na poczet czynszu do kwoty miesięcznego czynszu. Na żądanie wpłacającego inkasent pobiera wyższe kwoty podatków.

3. Jeżeli inkasent nie otrzymuje czynszu, powinien on pobierać ustalone miesięcznie kwoty podatku od lokali w terminie do dnia 8 każdego miesiąca.

§ 38. 1. Do czasu otrzymania od organu finansowego wykazu nieruchomości obejmującego ustalone na dany rok podatkowy kwoty podatku od lokali dla poszczególnego podatnika — inkasent podatku od lokali pobiera podatek w kwotach miesięcznych ustalonych dla danego podatnika za rok ubiegły.

2. Po otrzymaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, inkasent obowiązany jest sprawdzić ustaloną kwotę podatku z kwotą dotychczas pobraną. Jeżeli podatek pobrano w kwocie niższej aniżeli należało, wynikającą różnicę należy pobrać przy najbliższej wpłacie podatku.

§ 39. 1. Pobrane kwoty podatku od lokali inkasent przelewa (wpłaca) na rachunek właściwego organu finansowego raz na miesiąc w terminie do dnia 12 każdego miesiąca, składając jednocześnie deklarację według przepisanej wzoru. Jeżeli jednak kwota zainkasowanego podatku przekroczy 1.000 zł, całą zainkasowaną kwotę należy przeleć (wpłacić) w dniu, w którym zainkasowana kwota przekroczyła 1.000 zł, lub w dniu następnym.

2. Przy dokonywaniu przelewu (wpłaty), o którym mowa w ust. 1, inkasent potrąca od zainkasowanej sumy podatków przypadającą mu kwotę wynagrodzenia (§ 5).

§ 40. 1. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest po upływie każdego kwartału sporządzać w dwóch egzemplarzach wykaz zaległości w podatku od lokali według przepisanej wzoru; jeden egzemplarz wykazu inkasent przesyła (składa) w terminie do dnia 20 każdego miesiąca po upływie kwartału właściwemu organowi finansowemu. Wykazem obejmuje się wszystkie zaległości podatników na dzień jego sporządzenia bez względu na okres, którego zaległość dotyczy, oraz bez względu na to, czy zaległość została już podana w poprzednich wykazach.

2. Właściwy organ finansowy może żądać od inkasenta sporządzenia i przesyłania (składania) wykazu, o którym mowa w ust. 1, do dnia 20 każdego miesiąca.

§ 41. 1. Inkasent podatku od lokali otrzymuje od organu finansowego wszelkie decyzje, które powodują w doręczonym mu uprzednio wykazie nieruchomości (§ 44) zmiany, zarówno co do osoby podatnika, jak i co do wysokości podatku. Na podstawie tych decyzji inkasent obowiązany jest dokonać odpowiedniej adnotacji w wykazie nieruchomości oraz w kartach kontowych podatników. Treść tych decyzji należy podać do wiadomości zainteresowanych podatników przez potwierdzenie przez podatnika przyjęcia do wiadomości zmiany go dotyczącej (§ 14).

2. W razie prowadzenia egzekucji podatku od lokali oraz w razie gdy podatnik wbrew przepisom § 36 ust. 3 przeleje (wpłaci) podatek bezpośrednio na rachunek organu finansowego, organ finansowy zawiadamia na przepisany formularz inkasenta o pobranych kwotach podatku. Na podstawie tego zawiadomienia inkasent dokonuje odpowiednich zapisów w prowadzonej dla poszczególnego podatnika karcie kontowej (§ 35). W tych przypadkach inkasentowi nie przysługuje wynagrodzenie za inkaso.

§ 42. 1. Inkasent podatku od lokali obowiązany jest przechowywać wszelkie dokumenty związane z inkasem podatku od lokali przez okres dziesięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności tego podatku.

2. W razie zmiany osoby inkasenta bądź osoby odpowiedzialnej za pobór podatku (§ 13) dotychczasowy inkasent bądź osoba odpowiedzialna obowiązani są przekazać następcy dokumenty, o których mowa w ust. 1. Przekazanie dokumentów następuje protokolarnie. Protokół sporządza się w 3 egzemplarzach, przy czym nowy inkasent doręcza jeden egzemplarz protokołu właściwemu organowi finansowemu.

§ 43. Wzory druków, o których mowa w §§ 14, 35, 39, 40, 41 i 44, ustala Ministerstwo Finansów.

Do art. 123.

§ 44. 1. Właściciele (współwłaściciele), posiadacze i użytkownicy nieruchomości, jak również osoby wymienione w § 3 ust. 2, obowiązani są:

- 1) sporządzać corocznie na przepisanych formularzach według stanu z dnia 31 grudnia roku ubiegłego następujące wykazy dla celów podatkowych:
 - a) wykaz nieruchomości,
 - b) wykaz osób zamieszkałych w nieruchomości,
- 2) doręczać osobom wymienionym w ust. 3 druki kart ewidencyjnych.

2. Obowiązek sporządzania wykazu nieruchomości (ust. 1 pkt 1 lit. a) dotyczy nieruchomości podlegających podatkowi od nieruchomości oraz tych nieruchomości zwolnionych od podatku od nieruchomości, w których znajdują się lokale podlegające podatkowi od lokali.

3. W wykazie osób zamieszkałych w nieruchomości (ust. 1 pkt 1 lit. b) wymienia się:

- 1) osoby obowiązane do opłacania czynszu za najem lokali mieszkalnych na podstawie art. 2 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1958 r. Nr 50, poz. 243 i z 1962 r. Nr 47, poz. 227) oraz wszystkie inne osoby wykonujące działalność podlegającą obowiązkowi podatkowemu według przepisów o podatkach obrotowym i dochodowym lub tylko przepisom o podatku dochodowym,
- 2) osoby w wieku ponad lat 18, nie posiadające źródeł przychodów znanych sporządzającemu wykaz (z wyjątkiem uczącej się młodzieży),
- 3) osoby będące obywatelami polskimi, a zatrudnione w przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych państw obcych na obszarze Państwa Polskiego oraz inne osoby, które obowiązane są same do obliczania sobie i wpłacania podatku od wynagrodzeń w myśl przepisów art. 17 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41).

4. W wykazie osób zamieszkałych w nieruchomości (ust. 1 pkt 1 lit. b) nie wymienia się osób, których przychody podlegają obowiązkowi podatkowemu według przepisów o podatku od wynagrodzeń lub są od tego obowiązku zwolnione, z wyjątkiem osób wymienionych w ust. 3 pkt 3.

5. Osoby wymienione w ust. 3 obowiązane są do wypełnienia karty ewidencyjnej według stanu z dnia 31 grudnia roku ubiegłego i do jej zwrotu osobie doręczającej w terminie 3 dni od daty doręczenia.

6. Wypełniona karta ewidencyjna powinna być poświęcona przez osoby wymienione w ust. 1. Osoby te powinny poczynić wzmiankę w wykazie osób zamieszkałych

w nieruchomości o doręczeniu i zwrocie wypełnionej karty ewidencyjnej.

7. Wykazy nieruchomości sporządza się w miastach oraz osiedlach w dwóch egzemplarzach, a w pozostałych miejscowościach — w jednym egzemplarzu.

8. Wykaz osób zamieszkałych w nieruchomości sporządza się w jednym egzemplarzu.

9. Osoby obowiązane do sporządzania wykazów (ust. 1 pkt 1) dostarczają je razem z wypełnionymi kartami ewidencyjnymi w terminie do dnia 31 stycznia organowi finansowemu pierwszej instancji, właściwemu do wymiaru podatku od nieruchomości.

10. Organy finansowe właściwe do wymiaru podatku od nieruchomości w miastach nie stanowiących powiatów oraz w osiedlach przesyłają wykazy osób zamieszkałych w nieruchomości organom finansowym prezydentów powiatowych rad narodowych w terminie tygodniowym od dnia otrzymania. W tym samym terminie organy finansowe prezydentów dzielnicowych rad narodowych w miastach stanowiących powiaty przesyłają wymienione wykazy organom finansowym prezydentów rad narodowych tych miast.

11. Prezydya powiatowych rad narodowych, rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydya dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw mogą zwalniać na terenie swojej działalności wszystkie lub niektóre kategorie osób, we wszystkich lub tylko w określonych miejscowościach od obowiązku sporządzania i dostarczania za dany rok podatkowy wykazów wymienionych w ust. 1.

Do art. 127.

§ 45. 1. Do stałego comiesięcznego sporządzania i nadawania informacji podatkowych obowiązani są na wezwanie właściwego organu finansowego podatnicy gospodarki nie uspołecznionej:

- 1) prowadzący księgi handlowe lub podatkowe,
- 2) nie prowadzący ksiąg handlowych lub podatkowych, którzy sprzedają (produkują) towary do dalszej odsprzedaży lub produkcyjnego zużycia i w związku z tym wystawiają rachunki.

2. Organ finansowy określi w wezwaniu, jakiego rodzaju dane mają zawierać nadsyłane informacje.

Do art. 128 ust. 4.

§ 46. Obowiązek sądów, przewidziany w art. 128 ust. 1 pkt 2, rozszerza się na przesyłanie właściwym organom finansowym pierwszej instancji:

- 1) żądanych przez te organy finansowe akt postępowania spadkowego,
- 2) odpisów:
 - a) postanowień, protokołów i oświadczeń, wymienionych w art. 8 § 1, 24, 32 § 2, 39, 43, 56, 69, 79, 82, 85, 98, 126, 132, 147, 158, 159, 162, 166, 167 i 169 § 2 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U. z 1946 r. Nr 63, poz. 346, z 1950 r. Nr 38, poz. 349 i z 1957 r. Nr 39, poz. 172) oraz przewidzianych w art. 57 § 1 tego dekretu testamentów wraz z protokołami otwarcia i ogłoszenia,
 - b) postanowień wymienionych w art. 8 § 2, 20, 35 i 45 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu niespornym z zakresu prawa rzeczowego (Dz. U. z 1946 r. Nr 63, poz. 345, z 1950 r. Nr 38, poz. 349 i z 1957 r. Nr 39, poz. 172).

Do art. 169 ust. 1.

§ 47. Organ finansowy pierwszej instancji może sam zmienić swą decyzję (główną lub incydentalną), od której wniesiono środek odwoławczy, jeżeli uzna, że wniesiony środek zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie zobowiązania podatkowego nie przekroczy kwoty:

- 1) 50.000 zł — gdy chodzi o zmianę decyzji przez organ finansowy prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) oraz dzielnicowej rady narodowej w miastach wyłączonych z województw w zakresie zobowiązań podatkowych podmiotów gospodarki uspołecznionej z tytułu podatków obrotowego, od operacji nietowarowych i dochodowego; przepis ten stosuje się również do różnic budżetowych, wpłat z zysku i nadwyżek środków obrotowych,
- 2) 20.000 zł — gdy chodzi o zmianę decyzji przez organ finansowy prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) oraz dzielnicowej rady narodowej w miastach wyłączonych z województw w zakresie zobowiązań podatkowych podmiotów gospodarki nie uspołecznionej i ludności oraz w zakresie nie wymienionych w pkt 1 zobowiązań podatkowych podmiotów gospodarki uspołecznionej,
- 3) 1.000 zł — gdy chodzi o zmianę decyzji przez biuro gromadzkiej rady narodowej, organ finansowy prezydium rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu, rady narodowej osiedla oraz dzielnicowej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat, w zakresie zobowiązań podatkowych podmiotów gospodarki nie uspołecznionej i ludności, jak również w zakresie nie wymienionych w pkt 1 zobowiązań podatkowych podmiotów gospodarki uspołecznionej.

Do art. 185 ust. 1.

§ 48. 1. Wojskowi i pracownicy jednostek budżetowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej wzywani w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowych oraz wynagrodzenie za stratę czasu w wysokości należnych im diet, o ile tych należności nie otrzymali od jednostek, w których są zatrudnieni.

2. Inne osoby wzywane w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów

podróży i wynagrodzenie za stratę czasu, a biegli ponadto za wykonaną pracę, według norm następujących:

- 1) organ finansowy ustala wysokość kosztów podróży od miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem, biorąc za podstawę koszt przejazdu najniższą klasą i najtańszym środkiem transportu masowego (koleją, autobusem, tramwajem itp.) w braku zaś takiego środka — koszt przejazdu najtańszym ze środków lokomocji,
- 2) organ finansowy ustala wynagrodzenie za stratę czasu według swobodnej oceny w wysokości od 3 do 10 zł dziennie; do czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny do odbycia podróży z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem; osobie mającej miejsce zamieszkania w miejscowości, do której ją wezwano, służy prawo do wynagrodzenia jedynie w razie utraty zarobku,
- 3) organ finansowy ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w granicach od 14 do 21 zł za każdą zaczęłą godzinę w zależności od trudu, czasu i kwalifikacji koniecznych do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody organu finansowego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Przepis ust. 2 pkt 3 stosuje się również do biegłych, będących wojskowymi lub pracownikami jednostek budżetowych oraz jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 49. Przewidziany w § 30 ust. 4 pkt 2 termin do składania zeznań podatkowych przesuwa się w odniesieniu do roku podatkowego 1962 — do dnia 30 kwietnia 1963 r.

§ 50. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 5, poz. 43 i Nr 60, poz. 415, z 1952 r. Nr 42, poz. 292, z 1954 r. Nr 13, poz. 49 i Nr 36, poz. 156, z 1955 r. Nr 2, poz. 15, z 1956 r. Nr 50, poz. 220 oraz z 1960 r. Nr 28, poz. 161 i Nr 44, poz. 269).

§ 51. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu § 16 ust. 1 pkt 6, który wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*